

Vážení adoptivní rodiče, Vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

právě držíte v ruce první číslo bulletinu, ve kterém Vás budeme pravidelně informovat o aktuálním dění v Centru Narovinu – o novinkách v projektech i našich plánech do budoucna.

Ne všichni jsou "on line" a sledují naše webové stránky nebo facebook, proto jsme došli k závěru, že i v dnešní době se nám bude hodit tištěný materiál, který nám pomůže informovat nejširší veřejnost o naší činnosti.

Přivítáme jakýkoliv váš námět na téma, o kterém byste se rádi dozvěděli v některém z našich dalších čísel. Rádi zveřejníme i zajímavé příspěvky týkající se zahraniční rozvojové spolupráce nebo globální rozvojové výchovy.

Přeji Vám příjemné počtení v nadcházejícím podzimu a děkuji Vám všem za pomoc, podporu a zájem, který věnujete našim projektům.

Za Centrum Narovinu

Simona Heřtusová

simona.hertusova@adopceafrika.cz

**Zveme Vás na multikulturní show,
která letos vystřídá oblíbený Ples Afrika.
Těšíme se na viděnou v Roxy.**

MULTIKULTURNÍ

AFRIKA PARTY

čtvrtek 20.10. od 19 hod.

ROXY Dlouhá 33, Praha 1
P R A G U E

BENGAS

Ekvator

Jahtec Jammin' Job BATOUCU

**Taneční vystoupení • výstava fotek
a afrických výrobků • promítání**

PŘEDPRODEJ:

**Centrum neziskových aktivit:
Tyršova 1, Praha 2 (metro I.P. Pavlova)**

**Klub Roxy:
Dlouhá 33, Praha 1, www.roxy.cz**

Cena: 250 Kč

Sbírka pro Afriku: přineste
prosím zdravotnický
materiál či psací potřeby.

Afrika party je nevýdělečná aktivita a podporuje rozvojové projekty v Africe.

Realizováno v rámci projektu:
„Through Education towards a Universal Human Nation“

www.adopceafrika.cz

www.wontanara.cz

www.humanisti.cz

Dobrý den přátelé Afriky,

po mém návratu z Keni jsem se s vámi podělila o dojmy a informace týkající se hladomoru a exodu lidí ve Východní Africe, které poslední týdny sledujeme v médiích.

Hovořila jsem také o tom, že také některé části Keni jsou zasaženy dlouhotrvajícím suchem. Kmeny žijící v těchto oblastech přišly o všechna zvířata, na kterých jsou často úplně závislé. Navíc situaci na severu Keni zhoršuje i obrovský příliv uprchlíků ze Somálska sužovaného nejen hladomorem, ale i ozbrojenými střety.

Přesto, že se z těchto důvodů zvýšily ceny potravin v celé zemi od začátku roku až na trojnásobek, vzbudila tato katastrofa vlnu solidarity a vyústila v kampaň Keňané Keňanům, ve které už se podařilo vybrat značnou částku na rychlou potravinovou pomoc nejhůře postiženým oblastem.

Navštívila jsem jednu z postižených oblastí, kde máme „adoptované děti“ a kde se již několik let snažíme přispět k řešení problematického přístupu k vodě – zemědělskou Kauti. Náš projekt „Voda pro Kauti“ sice už pomáhá lidem z nejbližšího okolí usnadnit alespoň přístup k pitné vodě, ale na zavlažování farem, a tedy možnost vypěstovat si jídlo i v obdobích sucha to zatím nestačí. Vláda sice již začala v těchto oblastech distribuovat jídlo, ale jeho přísun je velice omezený a nedostává se na všechny.

Protože v našem programu Adopce afrických dětí máme asi 120 „malých Keňáků“ z těchto postižených oblastí, poprosila jsem Vás o pomoc formou finanční sbírky, která by zajistila možnost nakoupit základní potraviny (velký pytel kukuřice a fazolí) pro rodiny těchto dětí tak, abychom jim pomohli překlenout toto náročné období. Pro nákup jídla, který by vydržel šestičlenné rodině alespoň 1 měsíc je třeba asi 2500,- Kč.

Afričanky tráví doplňováním zásob vody pro domácnost desítky hodin týdně.

Sbírka byla ukončena již 10. září, abychom mohli už v půlce září potraviny nakoupit a předat.

S díkyem za Vaše příspěvky a spolupráci i za Vaši ochotu pomáhat

Dana Feminová
Centrum Narovinu

Ve sbírce na potravinovou pomoc rodinám „adoptovaných dětí“ v postižených oblastech Keni bylo vybráno celkem přes 470.000,- Kč. V současné době probíhá nákup potravin a předání pomoci rodinám v suchem zasažených oblastech. Zpětnou vazbu z Keni a detailní informace o všem, co se podařilo, se dočtete na našich stránkách a v dalším čísle Bulletinu Narovinu.

DĚKUJEME VÁM, ŽE NÁM POMÁHÁTE POMÁHAT.

Dnes mají tyto děti štěstí. Jídlo je teď na severu Keni vzácnost.

Zvířata umírají. Země je zcela vyprahlá.

Keňští učitelé se učili jak lépe komunikovat s dětmi

2. humanistický metodický seminář pro učitele

Projekt Komunity pro lidský rozvoj ve spolupráci s Centrem Narovinu

Keňa – Island of Hope, Rusinga – 2011
(7-11.8, 13-17.8)

Koordinátor projektu: Daniela Cachová

Lektorky: Daniela Cachová, Hanka Dvořáková

Druhého humanistického metodického semináře pro učitele s důrazem na vyučovací metody, efektivní komunikační dovednosti a nenásilný přístup se zúčastnilo 61 učitelů z celé Keni ve dvou pětidenních turnusech.

V humanistickém komunitním centru Island of Hope na ostrově Rusinga jsme spolu s keňskými organizátory uskutečnili prožitkový interaktivní seminář, jehož záměrem bylo poskytnout keňským učitelům co největší škálu univerzálně využitelných vyučovacích metod a aktivit. Kromě samotného praktického vyzkoušení nejrůznějších aktivit z připraveného manuálu měli učitelé prostor ke společnému sdílení svých vlastních zkušeností a postřehů z praxe.

Velkým tématem bylo „zasvěcení“ učitelů do konkrétních kroků nenásilné respektující komunikace, která je velice odlišná od tamního tradičního autoritativního přístupu s aktivní rolí učitele. Poznatky z tohoto jednodenního „minisemináře“ měli učitelé možnost uplatňovat a diskutovat v průběhu celého semináře. Tyto komunikační dovednosti mohou učitelé zdokonalovat díky studiu knihy „How to Talk so Kids can Learn“ (A. Faber, E. Mazlisch), jejíž tři výtisky jsme poskytli třem nejaktivnějším spolupracujícím komunitám v Keni.

Představením projektu Výchovy k Nenásilí, který jsme zahájili v ČR již v roce 2005, jsme chtěli keňské učitele inspirovat k aktivnímu využívání námi zpracovaného pilotního manuálu či jeho částí v rámci „aktivně-nenasilné“ osvěty ve škole, rodině i komunitě. Jednodenní seminář spojený s prezentací tohoto

Češky ukázaly Keňanům, jak pestrá výuka může být

Lektorka Daniela Cachová ví, kde africké kolegy „tlačí bota“

projektu, s praktickým vyzkoušením několika ukázkových aktivit a následným předáváním knowhow pro potenciální lektory se sešel s velkým ohlasem a pozitivními reakcemi.

V závěru semináře vytvořili učitelé aktivní skupinu, která si dala za cíl rozšiřovat nově získané dovednosti (metodické, komunikační i nenásilné) ve svém okolí s naší podporou na dálku. Náš cíl, a to inspirovat učitele a motivovat je k aktivnímu předávání nově získaných dovedností a postojů dál, se tedy (alespoň dle závěrečného pozitivního naladění učitelů) zdařil.

Vysvědčení. Tentokrát však pro učitele.

Na místo žáků se před tabulí ocitli kantoři

Na Ostrově Naděje neplatí: Bez peněz na kliniku nelez

Chudí a proti nemocem bezbranní obyvatelé ostrova ve Viktoriině jezeře v Keni už nejsou se svými zdravotními problémy sami. Otevření medicínského zařízení na Rusinga Island je posledním projektem Ostrova Naděje Centra Narovinu. Vedle školy, školky a sirotčince vyrostla klinika, která se pokouší bojovat s nedostupností zdravotní péče pro místní nemocné. Klinika Centra Narovinu zahájila provoz na jaře 2010 pouze s místním středním zdravotním personálem. Díky podpoře Vysoké školy zdravotnictví a sociální práce sv. Alžbety v Bratislavě mohl být tým záhy posílen o dvě lékařky ze Severní Moravy, Zuzanu Fajkusovou a Marie Tichou.

Co vás přimělo opustit poklidné vody domácích nemocnic a vypravit se léčit do Afriky. Co jste od Keni očekávaly?

Marie: Už za studií jsem chtěla vycestovat někam, kde je lékařská potřeba více než v Evropě. Mezi množstvím lékařů v Africe a Evropě je velký nepoměr, např. kdyby v Brně byla stejná hustota lékařů jako v Keni, bylo by jich jen asi 50! A tento nedostatek lékařů má v Africe především pro venkov nepříjemné důsledky. Na Rusinga nebylo možné sehnat afrického lékaře i přes nabízených tisíc Euro měsíčně. Aby se místní doktor nechal zaměstnat mimo velká města, musí se finanční nabídka pohybovat minimálně okolo dvou tisíc Euro za měsíc. V Nairobi si šikovní lékaři přijdou dokonce na ještě slušnější peníze. Tak proč by se trmáceli někam do nepohodlí a ještě za nízký plat.

Zuzana: Na rozdíl od Marie pro mě Afrika novinkou nebyla. Měla jsem za sebou tři měsíční pobyt v nemocnici v Etiopii a tak jsem věděla, že nejlépe je nemít žádná očekávání. V Africe funguje vše naprosto odlišně a nevyzpytatelně, proto jsme chtěly, po mých „hladových“ zážitcích z Etiopie, mít jistotu alespoň v tom, co budeme jíst. Do Keni jsme si vezly čtyřicet kilo jídla a musím říct, že jsme toho ani na chvíli nelitovaly.

Vzpomínáte si na první dojmy z areálu Ostrova Naděje?

Zuzana: Centrem jsme byly příjemně překvapeny. Pěkné budovy s upraveným trávníkem, to se v Keni jen tak nevidí. Naše zdravotní zařízení je stoprocentně nejhezčím zařízením na celém ostrově.

Lidé na nás už zpočátku působili sympaticky, ale bylo velmi obtížné, v některých případech až nemožné, je od sebe rozpoznat. Všichni měli tmavou pleť, krátké černé vlasy a bílé zuby... Naučit se rozeznávat děti ze sirotčince nám trvalo celé dva měsíce. Mezi černochoy musíte využít takových rozpoznávacích znaků, jako je pěkný úsměv, dolíčky ve tvářích, styl pohybu apod.

Pokud místní člověk v nemocnici nedostane injekci, má pocit, že nebyl ošetřen...

Marie: Na klinice jsem byla hodně příjemně překvapená z laboratoře. Očekávala jsem tak maximálně mikroskop, ale množství diagnostických zařízení a dalšího vybavení, které jsme měli k dispozici, bylo na místní poměry ohromující.

Na Rusinga Island přijela i česká zubařka, která zrovna pobývala v Keni...

Co vás na klinice, kromě práce lékařky, čekalo za povinnosti?

Marie: Několik prvních týdnů bylo naší hlavní náplní sledování práce místních pracovníků, organizace práce na klinice, objednávání léků, vedení lékárny a následná reorganizace celého chodu kliniky. Klíčové bylo navázání spolupráce s okolními zdravotnickými zařízeními a vládními institucemi tak, abychom zajistily zvláště přístup k lékům a zdravotnickým potřebám zdarma distribuovaným keňskou vládou. Především šlo o antimalarika první volby (Coartem), speciální formule pro podvyživené děti, testovací sety na HIV aj. I přes počáteční byrokratické ústrky se podařilo zajistit plynulé zásobování naší kliniky těmito léky. Jde však především o budoucí spolupráci. Prozatím je potřebný materiál hrazen z dotací rozvojové pomoci SlovakAid, stejně tak i platy místního personálu. Do budoucna je však plánováno, aby byla klinika nezávislá na finanční podpoře z Evropy, takže je velice důležité navázat maximální spolupráci s místními úřady a vyškolit schopný místní personál.

Zuzana: Náš pracovní den začínal obvykle kolem osmé hodiny ráno. V ideálním případě už pracovnice na příjmu začala zapisovat příchozí pacienty. Registrační hodiny oficiálně trvaly do 15 hodin, ale dalo nám hodně práce pacientům vysvětlit, že je pro ně výhodnější chodit na kliniku dopoledne. Asi 3 měsíce jsme ztratily chybou v komunikaci, protože jsme zjistily, že den začíná v Keni v 6 ráno, což je hodina 0. Když jsme tedy pacientům kladly na srdce, ať přijdou v osm hodin, znamenalo to pro ně vlastně 14 hodin. A tak pro jistotu přišli až ve čtyři odpoledne. Denně jsme ošetřili asi 30 pacientů. Jejich počet závisel nejvíce na počasí – v dešti je obtížné se na kliniku dostat. Pokud ale bylo pěkně, což bylo většinou, pracovní doba se protahovala do pozdních odpoledních hodin. Večer a v noci jsme se střídaly na službách s místním personálem, který tvořila 1 „clinical officerka“ (taková lepší evropská zdravotní sestra) a 1 až 2 zdravotní sestry. Podobně jsme se střídaly i na víkendové službě, aby byl vždy někdo na klinice k dispozici.

Musely jste někdy improvizovat při ošetřování pacientů kvůli nedostatku zdravotnického materiálu nebo neznalosti místních nemocí?

Zuzana: Při ošetřování pacientů jsme musely improvizovat téměř vždy. Zejména obvazové materiály, které se používají u nás, jsou velmi nákladné a v Africe nejsou vůbec dostupné. Stříkaček, jehel, infuzních setů a rukavic jsme měli dostatek, ale kvalitou se nedají srovnat s materiály používanými v Evropě. Léků bylo dostatek a měli jsme prakticky vše, co jsme potřebovali. Situace v Keni je ohledně léků spíše opačná. V obchodě si můžete koupit jakýkoli lék bez předpisu a užívat jej, jak vás napadne. To může vést jednak k poškození pacienta (těhotná žena, nevhodné dávkování, pozdní příchod k lékaři), ale také se vytváří podmínky ke ztrátě citlivosti mikrobů na dané léky.

Marie: Navíc se někdy stane, že vám špatně poradí při nákupu léků i přímo v lékárně... což může mít pro nemocného nepříjemné důsledky. Ani my, bohužel, jsme nebyly všemocné. Klinika z počátku fungovala jen jako ambulance a my jako lékaři prvního kontaktu. Obvykle si lidé stěžovali na bolesti hlavy, horečku, průjem, nebo prostě něco... většinou se za tím skrývala malárie, tyfus, améba... Někdy však byly stesky našich pacientů zajímavější: „Už patnáct let mě bolí v pravém podžebří... Už pět let mám kašel...“ A teď, babo rad. Tyto kuriózní případy se naštěstí objevily v první vlně příchozích pacientů. Pak ustaly.

Lékaři v Evropě si stěžují, že se lidé přestali obávat nákazy HIV. Pro mnohé Evropany to je obehnaná písnička. Je to stejné i na Rusinga Island?

Zuzana: Ještě před několika lety bylo AIDS stále velkým tabu. Považovala se za ostudné nechat se otestovat, přiznat se k pozitivě. I nyní místní přistupují k AIDS poněkud rozporuplně. Na jedné straně se zdá, že toto téma je na denním pořádku. Na každém kroku vidíte billboardy s reklamou na kondomy a je mnoho míst, kde je možno nechat se zdarma vyšetřit. Jejich kapacita však není veřejností zdaleka využita. Proč? Mnozí si stále nepřipustí, že by se problematika AIDS mohla týkat i jich samotných. Na druhé straně jsme viděly hodně případů mladých lidí, vlastně dětí, kteří se nakazili sexuálním kontaktem. Počet nově nakažených osob stále roste. Začít s edukací o AIDS je důležité určitě již u dětí na základní škole a to na i na prvním stupni. Když je dětem jedenáct let, může být na prevenci už pozdě. Přednášky a diskuze ve školách považuji za nejefektivnější. Jen tak je možno vychovat novou generaci, která se bude k problému AIDS stavět aktivně a zodpovědně. Ke snížení šíření AIDS je podstatné také vyhledávání nových případů a důsledná léčba. Zorganizovaly jsme tzv. „HIV camp“, kde zdravotníci testovali děti i rodiče v areálu školy. Podařilo se tak odhalit několik pozitivních dětí, které nyní snad budou mít větší šanci prožít své dětství jako děti.

Marie: Je opravdu hodně těžké bojovat s AIDS tam, kde muži nabízejí placený sex dívkám z páté třídy, a kde se ve 13 letech holčičky vdávají a stávají se matkami, aniž by se snažily ukončit alespoň základní vzdělání. Navíc sex funguje v místní rybářské komunitě i jako platidlo. Nesmíme ale přestat bojovat, protože šance vše zvrátit tu stále jsou.

Jsou pro Rusinga některé nemoci specifické? Není tajemstvím, že voda ve Viktoriině jezeře je trvale kontaminována.

Zuzana: Na Rusinga Island a v celé provincii Nyanza je nejvyšší výskyt HIV z celé Keni, dosahuje dle WHO až 24%, tzn. téměř každý čtvrtý člověk je nakažený. Co se týká ostatních nemocí, pobřeží Viktoriina jezera se vyznačuje celoročním výskytem malárie, která v Keni patří mezi nejčastější příčiny úmrtí. Dost časté, ale většinou

nepoznané jsou nákazy schistosomami – parazity přežívajícími v jezeře. Promořenost obyvatelstva je vysoká, ale nedokonalá diagnostika neumožňuje všechny případy rozpoznat a léčit. Také výskyt tuberkulózy je na ostrově vysoký, hlavně ve spojitosti s AIDS. Stejně jako v celé Keni jsou na ostrově časté střevní nemoci způsobené amébami a jinými parazity.

Marie: Naštěstí se místní lidé, pro které je jezero jediným zdrojem vody, naučili používat tablety na čištění vody nebo alespoň vodu převařit. I tady začínala osvěta a situace se zlepšuje.

Jaký je hlavní rozdíl mezi zdravotní péčí u nás a v Keni? V jak se v tomto kontextu jeví zařízení Ostrova Naděje?

Zuzana: Největším rozdílem mezi Čechy a Keňany je asi pohled na zdravotnictví jako celek a jeho úlohu ve společnosti. V Keni je obvyklý poměrně komerční pohled na zdraví člověka: máš peníze=máš právo být léčen=máš právo na život a opačně. Nakonec jsme našli společnou cestu i ohledně registračních poplatků na klinice. Byl zaveden sociálně výhodnější systém, kdy pacienti zaplatí určitou sumu při příchodu na kliniku (odpovídající zhruba 30-40 Kč) a dostane se jim maximální péče i léčby. Protože v Keni je veřejné pojištění pro většinu obyvatel nedostupné, pacienti ve státních zařízeních vždy platí každý výkon, podání léku, zdravotnický materiál i léky zvlášť, takže konečná částka za několik dnů hospitalizace se může vyšplhat hodně vysoko. Protože pacienti dopředu nevědí, kolik je léčba bude nakonec stát a jestli na ni budou mít, často se rozhodnou do nemocnice vůbec nejít.

Marie: Činnost tohoto centra je postavena na spolupráci běloch-černocho. Vše, co se podařilo vybudovat, vzešlo z Afričanů. Oni nejlépe vědí, co jim chybí a co potřebují. A Evropané jim jen pomohli uskutečnit jejich přání. Hlavní rozdíl vidím v tom, že se zde snažíme uplatňovat „evropské“ prvky. Děti se ve škole učí dočvilnosti, zodpovědnosti za sebe, za svůj život, učí se správně rozhodovat, učí se vařit, uklízet. Učí se obstát ve skutečném životě. Ve zdravotním středisku platí zásada: Hlavně pomoci člověku bez ohledu na to, zda na to má peníze.

Ptala se **Ilona Musilová**

MUDr. Marie Tichá: Narodila se v Opavě v roce 1983. Vystudovala lékařskou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci. V současnosti pracuje třetím rokem na hematookologii v Brně.

MUDr. Zuzana Fajkusová: Pochází z Krnova. Narodila se v roce 1985. Také vystudovala LF na Univerzitě Palackého v Olomouci. Nyní je lékařkou Infekčního oddělení Slezské nemocnice v Opavě.

Mobilní klinika: Jednou se ošetřuje pod stromem uprostřed vesnice, jindy zase na terase...

Vody pro Kauti bude ještě více

2. fáze projektu Voda pro Kauti

Ženy z vyprahlé Kauti již nemusí trávit nekonečné hodiny na cestě za trochou vody vyvěrající z malého pramen. Sanace vrtu (jeho rozšíření a snadnější přístupnost) přinesly takové zlepšení, že vývěr po roce užívání svou vydatností stále poskytuje dost vody pro všechny, kdo si pro vodu přichází.

V projektu nešlo však jen o vrt, ale i o akumulaci dešťových vod v nádržích u školy v Kauti Primary a na farmě Josephata Kin-goo. Dešťovka vydržela v dobré kvalitě po dobu čtyř měsíců, než byla využita.

Projekt Voda pro Kauti nyní pokračuje druhou fází, kterou nový je vrt, jeho osazení a následné čerpání vody.

Vrtat jsem začali v neděli 4. září 2011 za odborného dohledu Petra Chaloupky z brněnské firmy Pöyry. Realizátorem je Export Hydro Pump & Services (Africa) Limited z Nairobi. Předpokládané datum dokončení 2. polovina října 2011.

Jednotlivé rozvržení prací:

1. Hydrovrt, korekce hloubky vrtání, čerpací zkoušky (vydatnost), rozbory vody (kvalita)
2. Dle výsledků vrtání (vydatnost a hloubka vody) bude navržen typ čerpání:
 - a) mechanické, „kolotoč“ – pokud to bude technicky možné
 - b) elektrické – zdroj pevná síť nebo solár – opět dle parametrů a funkčnosti místní sítě

Navrhujeme distribuční systém - akumulace a water kiosk jak pro školu, tak vně areálu.

Zástupce české firmy si mezi keňskými dodavateli umí vybrat

Je zapotřebí vytipovat vhodného dodavatele čerpacího zařízení. V případě zbylých financí realizujeme další z opatření – sanace dalšího vývěru, akumulace dešťových vod.

Dále s místní komunitou provedeme technické konzultace při realizaci osazení okapů na střechy a akumulaci dešťových vod pro soukromé zemědělské farmy.

Ve spolupráci s Kauti Partners Self Help Group navrhujeme dlouhodobě udržitelný způsob provozování vybudovaného vodního zdroje, zorganizujeme informační seminář pro místní komunitu a zajistíme proškolení místních obyvatel.

Věříme, že při současných problémech, které s sebou přináší sucho ve Východní Africe, je tento projekt důležitým přínosem pro místní obyvatelstvo, které trpí nedostatkem vody po mnoho desítek let.

Pavčina Drozdová

Více informací o projektu na www.adopceafrika.cz

Nový vrt je v Kauti více než zapotřebí

Postup práce se musí dobře promyslet

POSTŘEHY adoptivních rodičů z cest do Afriky...

Komunitna praca a spoznavanie Kene

Rad by som sa s citateľmi podelil o svoje zazitky z cesty do Kene, ktoru som uskutočnil v juli 2011. Cieľom cesty bola komunitna praca s detmi a osobne stretnutie našich dvoch detí adoptovaných cez organizáciu Narovinu...

... Yvonne ma 8 rokov, chodi do druhej triedy. Preto sa sice este bala hovoriť anglicky, ale bola smelsia, kontakt sa s nou nadviazal jednoduchsie. Jej otec je bez práce a matka zomrela 3 dni po tom, ako sa Yvonne narodila. Otec sa oženil znovu a okrem nich žije Yvonne s dvomi bratmi a starsou sestrou. Miluje knihy, športy, rada chodi do školy. Mala trochu problém s puzzle ktoré dostala, ale skakat svihadlom – to by som sa od nej mal čo učiť. Zavedla ma do jej školy, kde som stretol jej pani učiteľku. Keďže bola trieda prázdna, pani učiteľka ma pozvala, aby som sa vrátil do školy na druhý deň a spoznal všetky deti triedy. Po návrate zo školy ma rodinka čakala obedom. Nakúpili sme pre nich základné potraviny na niekoľko dní (možno týždňov) a na druhý deň som sa vrátil do školy, do plnej triedy, ako mi bolo navrhnuté. Po ceste som kúpil lístka pre deti a v triede sme spravili malé party na rozlúčku, keďže to bol posledný deň pred prázdninami. Yvonne otec znovu došiel, krásne sa poďakoval za druhú krátku návštevu, vraj som Yvonne už začal aj chybať. Veľmi si cenil finančnú pomoc na vzdelanie svojej dcéry a tešil sa na bližší kontakt v budúcnosti. Poobede este Ken ponúkol, že vybaví mne a mojím novým známym z hostelu, skutočným cestovateľom zo sveta, ktorí sa chceli prejsť Kiborou, sprievodcu na prechádzku slumom, po ktorej sme si všetci spolu sadli na drink v meste, na uzavretie tejto fantastického cesty. Možno povedať, že všetci koordinatori projektu Narovinu boli nesmierne zlatí, ochotní a ich láska k deťom a nekonečná práca pre ich dobro je maximálne uctyhodná.

A čo moje emócie pri odchode? Ja som mal pocit, akoby som tam zanechal niečo veľmi cenne, niekoho, kto mi prirástol

“Pre stredného hľadanie toho, komu by daroval, je väčšou radosťou než darovanie samo”.

k srdcu, mladého pána a krásnu princeznu, ktorých možno nikdy zase neuvidím, ale ktorých by som veľmi rád pomohol celou cestou k uskutočneniu ich snov. Lebo si to zaslúžia, detská čistota a nevinnosť nemá hraníc a my máme možnosť ovplyvniť, kedy a do akej miery sa tie hranice objavujú vplyvom veku a spoločnosti. V tejto súvislosti ma napadá myšlienka: táto cesta bola vlastne skutočným prezívaním a sledovaním príbehu Exupéryho Maleho Princa. A ako Khalil Gibran napísal: “Pre stredného hľadanie toho, komu by daroval, je väčšou radosťou než darovanie samo”.

Na záver by som chcel priblížiť jeden postreh: Zaujímavé bolo, čo som si ku koncu cesty všimol, že za celý čas mi ani raz nenapadla myšlienka, že by som bol niečím viac, že by som v živote dosiahol viac, mal viac, dokonca ani to, o koľko sa mi žije

Gabriel pracoval ako dobrovoľník v škole pri Lake Viktoria

v Európe lepšie. Je krásne splynúť do miestneho života, zmeniť si aspoň na nejaký čas život na ten ich spôsob života a zrazu človek pochopí, že nie je hrdý na to, čo má doma, ani mu nič z toho na chvíľu nechýba, skor ľutuje v akej spoločnosti a akým životom vlastne sám žije. Možno si pomyslite, že je to predsa logické a samozrejme, kým po chvíli doma človeka tie myšlienky aj tak prejdú. Možno. Treba však bojovať, aby sme nepodľahli. Inak by sa nikdy nenasli ľudia, ktorí skutočne hybu svetom v dobrom smere, ako napríklad aj ti, ktorým posielam všetku moju úctu a poďakovanie za založenie organizácie Narovinu...

Pani Feminová, pracovníci a dobrovoľníci organizácie Narovinu: GRATULUJEME A DAKUJEME!

Gabriel Beko

Redakčne zkráceno.

Celý článok si môžete prečítať na www.adopceafrika.cz

Setkání v Keni

Jitka Bořkocová (uprostřed) nevěřila, že by se jí kdy podařilo navštívit v Keni její adoptovanou osmnáctiletou Mary Auma. Až letos v srpnu to skutečně vyšlo. Všechny obavy byly postupně rozptýleny a nahrazeny neuvěřitelnými zážitky a velkou radostí. Její postřehy z cesty si můžete přečíst také na našich stránkách.

„Afrika nevšedníma očima“

– vzdělávací projekt se zaměřením na rozvojovou výchovu

Osvětové a vzdělávací programy pro školy a veřejnost se zaměřením na rozvojovou a globální výchovu realizujeme již několik let pod názvem „Afrika nevšedníma očima“. Od roku 2010 jsou organizovány v rámci zastřešujícího projektu „Výchovou k jednotě a partnerství lidí na celém světě“ (Through Education towards a Universal Human Nation), který byl zahájen díky finanční podpoře Evropské Unie a Ministerstva zahraničních věcí ČR. Na projektu se dále podílejí partnerské organizace z Evropy (Itálie, Maďarsko) i z Afriky (Senegal, Keňa) a bude probíhat až do konce roku 2012.

Pořádané akce: besedy, přednášky, komentované promítání fotografií, videoprojekce, výstavy, workshopy, happeningy, kulturní akce.

Centrum narovinu

- Adopce afrických dětí - projekt pomoci na dálku
- Miniobchůdek Afrika v duchu „Fair Trade“
- Projekt Afrika nevšedníma očima – programy ve školách a pro veřejnost v České republice, nyní zastřešen projektem „Výchovou k jednotě a partnerství lidí na celém světě“, (Through Education towards a Universal Human Nation)
- Partnerský program mezi českými a keňskými školami
- Kurzy „Dobrovolníci pro rozvojovou spolupráci s Afrikou“
- Komunitní centrum Ostrov Naděje na Rusinga Island / Keňa
- Voda pro Kauti / Keňa

WWW.ADOPCEAFRIKA.CZ

Cílem projektu je prohloubit povědomí žáků, pedagogů a široké veřejnosti o problematice života v rozvojových zemích a rozvojové spolupráci, zvýšit vnímavost vůči otázkám rozvojového světa a posílit podporu veřejnosti pro oblast zahraniční rozvojové spolupráce. Pedagogům nabízíme speciální semináře pro podporu vytváření jejich samostatných programů rozvojového vzdělávání. Školám poskytujeme také možnost navázat partnerství se školou v Keni (dopisování, výroba učebních pomůcek apod.). V nejrůznějších prostorách (knihovny, galerie, kluby, rodinná centra, kavárny) připravujeme besedy pro veřejnost a zajímavé putovní výstavy.

Máte-li zájem o uspořádání akce ve Vaší škole či akci pro veřejnost, přečtěte si, prosím, naši nabídku programů a poté kontaktujte koordinátory projektu. Samozřejmě jsme připraveni se flexibilně přizpůsobit Vaším požadavkům jak v rozsahu, tak v zaměření témat dle věkové skupiny účastníků. Rádi za Vámi přijedeme!

Nabídka programů pro školy a veřejnost

Přednáška s promítáním

- představení Centra Narovinu a jeho práce
- výstava fotografií z projektů v Keni
- promítání filmů natočených našimi dobrovolníky – jak žijí děti v Keni, videa ze škol, ostrova Rusinga Island a tamního projektu a další
- výstava předmětů z Keni
- délka programu: cca 90 min., možno samozřejmě po dohodě zkrátit, obzvláště v případě prvního stupně ZŠ ve školách bez asistence pedagogů

Přednáška s promítáním doplněná o hry a workshopy s rozvojovou a lidsko-právní tematikou

- program číslo 1) obohacený o zábavné vzdělávací kvízy a hry
- výběr z workshopů na různá témata podle věku žáků / studentů (odívání v Africe, každodenní činnosti, hudební workshop: africké rytmy a písně, africké hudební nástroje, výtvarné workshopy: omalovánky s africkými tématy, výroba hraček z odpadků, výroba masek, výroba pomůcek pro děti z Keni atd.)
- délka programu: min. cca 2-3 hod.
- ve školách nutná asistence pedagogů

Celodenní program

- projektové práce pro týmy dětí, které absolvují tematická stanoviště, kde se hravou formou s životem dětí v Africe, např. každodenní život v chudobě, nemoci (kvíz, dramatické ztvárnění), kultura (africké písně, bubnování, malování na tělo, výroba masek), výroba hraček z odpadků atd.
- závěrečná prezentace jednotlivých týmů „Co se kdo naučil...“
- upravováno podle počtu účastníků
- ve školách nutná plná asistence pedagogů

Výstavy

- dokumentární fotografie pořízené dobrovolníky Centra Narovinu
- život v nejchudších čtvrtích a vesnicích v Africe i pohled na to, jak projekty Centra Narovinu fungují
- možno doplnit videoprojekcí, diskusí a prodejní výstavou ručně dělaných výrobků
- realizace po celé ČR

Kontakt:

Alena Polanecká

email: alena.polanecka@adopceafrika.cz